

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U POŽEGI
Sv. Florijana 2, POŽEGA

Poslovni broj: Pn-77/2024-25

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Požegi, po sucu Ljubomiru Mirkoviću, kao sucu pojedincu, u građansko-pravnoj stvari tužitelja Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, Zagreb, A. Mihanovića 3, 10000 Zagreb, OIB 84397956623, za obveze Područnog ureda u Požegi, Ulica Republike Hrvatske 1c, 34000 Požega, zastupan po opunomoćeniku Milanu Mršiću, dipl. iur., protiv tuženika Marka Jazvića, OIB 22085308508, Nova Lipovica 9, 34340 Kutjevo, zastupan po opunomoćeniku Josipu Jeliću, odvjetniku u Slavonskom Brodu, A. Cesarca 28, 35000 Slavonski Brod, radi naknade štete, vr. p. s. 3.498,21 EUR, nakon javne glavne rasprave zaključene 20. svibnja 2026., u nazočnosti opunomoćenika tužitelja dipl. iur. Milana Mršića, tuženika i zamjenika opunomoćenika tuženika Brune Damjanca, odvjetnika u Požegi, na temelju članka 335. stavak 4. Zakona o parničnom postupku, 11. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

"Tuženik je dužan platiti tužitelju na ime naknade štete iznos od 3.498,21 EUR (tritisućečetristodevedesetosameuradvadesetjedancent) sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos, koja teče od 28. studenog 2024. pa do isplate, kao i naknaditi tužitelju parnične troškove, sve na račun Državnog proračuna br. HR 1210010051863000160 (s „poziv na broj - odobrenje“, u pretpolje upisati 26, a u veće polje sljedeće šifre 5908-94-19-08073094064), sve u roku od 15 dana od pravomoćnosti presude, pod prijetnjom ovrhe."

II Nalaže se tužitelju Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, Zagreb, A. Mihanovića 3, 10000 Zagreb, OIB 84397956623, za obveze Područnog ureda u Požegi, Ulica Republike Hrvatske 1c, 34000 Požega, da tuženiku Marku Jazviću, OIB 22085308508, Nova Lipovica 9, 34340 Kutjevo, naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 1.375,00 EUR (tisućutristosedamdesetpeteura) s zateznom kamatom po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope odnosno kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za 3 % poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na

snazi na dan 1. srpnja te godine, počev od 11. lipnja 2026. pa do isplate, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje, Zagreb, A. Mihanovića 3, 10000 Zagreb, OIB 84397956623, za obveze Područnog ureda u Požegi, Ulica Republike Hrvatske 1c, 34000 Požega, podnio je tužbu protiv tuženika Marka Jazvića, OIB 22085308508, Nova Lipovica 9, 34340 Kutjevo (u daljnjem tekstu: tužitelj i tuženik), radi naknade štete, a u tužbi je istakao da je tuženik temeljem pravomoćne presude Općinskog suda u Požegi poslovni broj K-405/95 od 17. lipnja 1997. i pravomoćne presude Općinskog suda u Požegi poslovni broj Pn-23/2024 od 31. srpnja 2024. tuženik u obvezi periodično podmirivati štetu za isplaćenu invalidsku mirovinu osiguraniku tužitelja Antunu Barić, jer je do ozljeđivanja imenovanog došlo izvršenjem kaznenog djela protiv sigurnosti javnog prometa opisanog i kažnjivog po članku 161. stavak 3. u svezi s člankom 156. stavak 1. i 3. Kaznenog zakona Republike Hrvatske.

Nadalje je istakao budući se isplata invalidske mirovine osiguraniku tužitelja Antunu Barić vrši i poslije 30. studenog 2021., do kada je tuženik štetu u obvezi po navedenim sudskim presudama podmiriti, nastala je nova šteta koju je dužan nadoknaditi. Konkretno, šteta iznosi 3.498,21 EUR a sastoji se isplaćene invalidske mirovine osiguraniku Antunu Barić u razdoblju od 1. prosinca 2021. do 31. listopada 2024.

Tužitelj je napomenuo kako potražuje samo 60 % punog iznosa isplaćene invalidske mirovine jer je doprinos njegovog osiguranika Antuna Barić nastanku štetnog događaja 40 %.

Tužitelj je dopisom od 8. studenog 2024. pozvao tuženika da mu štetu naknadi mirnim putem što on nije učinio, radi čega podnoseći tužbu tužitelj od tuženika potražuje naknadu štete u iznosu od 3.498,21 EUR, zajedno sa zateznom kamatom na taj iznos počev od 28. studenog 2024. pa do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je istakao da je postupak ovoj pravnoj stvari pokrenut radi naknade štete koju tužitelj isplaćuje svojem osiguraniku u vidu invalidske mirovine. Tuženik je istakao kako tužitelj u cijelosti osporava osnovu i visinu tražbine, jer tuženik nije odgovoran za potraživanje koje ga se tereti tužbom. Opreza radi tuženik je istakao i prigovor zastare.

3. Očitujući se na odgovor na tužbu tužitelj je u podnesku od 23. travnja 2025. istakao, da je tuženik odgovoran za potraživanje za koje ga se tereti tužbom i to temeljem članka 161. do 170. Zakona o mirovinskom osiguranju ("Narodne novine" broj: 157/2013 i dr.) i to posebno temeljem članka 164. stavak 2. jer je upravljao neregistriranim kombajnom.

3.1. Nadalje, vezano za prigovor zastare, tužitelj ističe da nije prošlo tri godine od 1. prosinca 2021. tj. od početka razdoblja za koje se potražuje naknada štete pa do podnošenja tužbe 29. studenog 2024., te ne može biti govora o zastari. Isto tako, ovdje ne može biti govora o zastari jer se u ovome predmetu radi o slučaju kada je šteta prouzročena kaznenim djelom. Tužitelj je podneskom od 5. ožujka 2026. istakao da je intencija zakonodavca da se upravo zbog činjenice ranijeg umirovljenja osiguranika Antuna Barić priznavanjem prava na invalidsku mirovinu uslijed štetnog događaja koji utječe na radnu sposobnost, Zavodu omogućiti da potražuje štetu od

odgovorne osobe, te da naknadi tu stvarnu štetu koju trpi upravo zbog činjenice da nikada neće doći do priznavanja prava na starosnu mirovinu, što potvrđuju i stavovi VTS RH u više odluka. Takova intencija zakonodavca potvrđena je u izmjenama i dopunama Zakona o mirovinskom osiguranju koji je stupio na snagu 1. siječnja 2019. ("Narodne novine" broj: 115/2018) u članku 41. Izmjena i dopuna gdje je mijenjan stavak 2. u članku 161. ZOMO i gdje je precizirano da Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje po osnovi naknade štete ima pravo potraživati novčana davanja isplaćena kroz invalidsku mirovinu u punom iznosu sve dok traje isplata invalidske mirovine bez obzira na to je li osiguranik ispunio uvjete za ostvarivanje prava na prijevremenu ili starosnu mirovinu.

3.2. Stoga, tužitelj ističe da on nije u mogućnosti izračunati starosnu mirovinu kako bi se utvrdila razlika između invalidske i starosne mirovine jer se ne može znati koji bi staž i kakve bi plaće imao osiguranik, da li bi bio na bolovanju, da li bi koristio neplaćeni dopust (kada prava iz radnog odnosa miruju) ili bi možda bio na Zavodu za zapošljavanje i primao naknadu. Dakle, u vrijeme nastanka štete tj. u vrijeme utuženih sukcesivnih isplata invalidske mirovine osiguraniku tužitelja Antunu Bariću u razdoblju od 1. prosinca 2021. do 30. listopada 2024. na snazi je specijalni Zakon o mirovinskom osiguranju ("Narodne novine" broj: 157/2013, 115/18), koji ne predviđa da navršavanjem dobi za starosnu mirovinu prestaje tužiteljevo pravo potraživati naknadu štete od tuženika.

3.3. Tužitelj prvenstveno ističe da u ovome predmetu treba primijeniti Zakon koji je na snazi kada je tužitelj izvršio isplate invalidske mirovine, jer tužitelju šteta nastaje trenutkom isplate mirovine, dakle treba primijeniti članak 161. stavak 2. točka 1. Zakona o mirovinskom osiguranju ("Narodne novine" broj: 157/13, 151/14, 33/15, 93/15, 115/18 i dr.).

3.4. Tužitelj također ističe da navršavanjem 65 godina života tužiteljevog osiguranika Antuna Barić i tobožnjim ispunjenjem uvjeta za priznanje prava na nekakvu pretpostavljenu, fiktivnu starosnu mirovinu koja nikada neće biti u isplati, da je takva teza pravno irelevantna za ovaj postupak i da ne prestaje tužiteljevo pravo potraživati naknadu štete, jer je upravo zbog predmetnog štetnog događaja prekinut redovan tijek stvari odlaskom tužiteljevog osiguranika Antuna Barić u invalidsku mirovinu, koja mirovina se i dalje isplaćuje, te tužitelj ima pravo i nadalje potraživati naknadu štete od tuženika za isplaćena davanja. Što se tiče tereta dokazivanja, tužitelj smatra da ako tuženik svojim prigovorima pobija osnovanost tužbenog zahtjeva, stoga je onda osnovanost svojih prigovora dužan dokazati upravo tuženik. U parničnom postupku svaka strana dužna je dokazivati činjenice koje istoj idu u prilog, odnosno ne može se stavljati na teret tužitelju da dokazuje činjenice koje idu u korist tuženika, odnosno da dokazuje tvrdnje koje uopće nije iznio u postupku. Naime, obračun tužiteljeve službe za isplatu mirovina je javna isprava, te je u ovome predmetu nepotrebno i nesvrhsishodno utvrđivati da li je nekakva pretpostavljena, fiktivna starosna mirovina veća ili manja od invalidske mirovine koja se isplaćuje, jer je Zakon o mirovinskom osiguranju lex specialis i ništa ne može biti iznad Zakona.

3.5. Tužitelj također upire i u novi Zakon o mirovinskom osiguranju NN br. 96/2025 i njegove članke 156. do 165. u kojima Zakonodavac na istovjetan način regulira naknadu štete koju tužitelj ima pravo potraživati od odgovornih osoba.

4. Između stranaka nije sporno da je tuženik presudom ovog suda poslovni broj K-405/95-14 od 17. lipnja 1997. (presuda je pravomoćna od 6. kolovoza 1997.), kao okrivljenik proglašen krivim da je dana 5. srpnja 1995. oko 22,45 sati u Milanlugu ispred kuće broj 54, upravljajući u smjeru Vukojevice, neregistriranim kombajnom, kršio prometne propise i to odredbu članka 38. stavak 1. Zakona o sigurnosti prometa na cestama i prilikom mimoilaženja s osobnim automobilom, marke Lada 150, registarske oznake PŽ 146-L, a kojim je iz suprotnog smjera svojom desnom stranom upravljao oštećenik, tj. osiguranik tužitelja Antun Barić, da je tom prilikom Antun Barić zadobio lake tjelesne ozljede te i tešku tjelesnu ozljedu u vidu prijeloma lijeve butne kosti. Putnik – suvozač u oštećenikovom vozilu i to Mirko Vidaković zadobio je lake tjelesne ozljede pa je ovdje tuženiku izrečena uvjetna osuda, radi počinjenja krivičnog djela protiv sigurnosti javnog prometa, teško djelo protiv sigurnosti javnog prometa, opisano i kažnjivo po članku 161. stavak 3. u vezi s člankom 156. stavak 1. i 3. KZ RH.

Također nije sporno da je tužitelj svom osiguraniku Antunu Bariću, OIB 52976493100, rođenom 6. lipnja 1945., rješenjem poslovni broj IN-12615 od 17. veljače 1997. priznao privremeno, počev od 20. prosinca 1996. pravo na invalidsku mirovinu, kao što nije sporno da je tužitelj svom osiguraniku za čitavo vrijeme pa i u razdoblju od 1. prosinca 2021. pa do 31. listopada 2024. isplaćivao invalidsku mirovinu, a u ovom razdoblju isplaćena invalidska mirovina osiguraniku tužitelja Antunu Bariću, OIB 52976493100, s prebivalištem u Požegi, Orljavska 20, iznosila ukupno 5.830,35 EUR i iznos koji tužitelj od tuženika potražuje tužbom u postavljenom tužbenom zahtjevu je rezultat obračuna 60 % od 5.830,35 EUR jer je u presudi ovog suda poslovni broj Pn-23/24-3 od 31. srpnja 2024. (potvrđena presudom Županijskog suda u Zagrebu, poslovni broj GŽ-4601/2024-2 od 14. listopada 2024.), utvrđeno da je i osiguranik tužitelja doprinio vlastitoj šteti sa 40 % obima, a radi čega tužitelj potražuje od tuženika samo 60 % od punog iznosa isplaćene invalidske mirovine, a to je upravo iznos od 3.498,21 EUR.

5. Sporno je između stranka da li je tuženik u obvezi tužitelju plaćati naknadu štete jer bi osiguranik tužitelja, tvrdi tuženik, Antun Barić stekao pravo s obzirom na kronološku dob, na punu starosnu mirovinu i prije utuženog razdoblja i onda za tužitelja ne bi nastala nikakva šteta jer bi starosna mirovina osiguranika tužitelja Antuna Barića sasvim sigurno bila veća od invalidske mirovine koju tužitelj isplaćuje svom osiguraniku.

6. Dakle, predmet spora je zahtjev tužitelja da mu tuženik naknadi štetu koju je tužitelj trpio zbog toga što je sukcesivno, u razdoblju od 1. prosinca 2021. do 31. listopada 2024. svom osiguraniku isplatio iznos od 5.830,35 EUR, a onda od tuženika potražuje 60 % ovog iznosa tj. 3.498,21 EUR. Tužitelj pravnu osnovu za zahtijevanu naknadu štete temelji na odredbi članka 162. stavak 1. i 3. Zakona o mirovinskom osiguranju ("Narodne novine" broj: 157/13, 151/14, 33/15, 93/15, 120/16, 18/18, 62/18, 115/18, 102/19, 84/21, 119/22 – dalje ZOMO/13), a kojom odredbom je propisano da HZMO po osnovi naknade štete ima pravo potraživati novčana davanja isplaćena kroz invalidsku mirovinu u punom iznosu sve dok traje isplata invalidske mirovine, bez obzira na to je li osiguranik ispunio uvjete za ostvarivanje prava na prijevremenu ili starosnu mirovinu.

7. Tuženik je tijekom postupka osporavao tužiteljevo pravo na isplatu naknade štete navodeći kako smatra da on tužitelju nije u obvezi isplatiti naknadu navedenog

iznosa upravo zbog toga što je osiguranik tužitelja Antun Barić trebao ostvariti pravo na starosnu mirovinu, a upravo mu je tužitelj bio dužan omogućiti ostvarenje tog prava.

8. Tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

9. Naime, ocjena je ovog suda da je tuženikova obveza prestala u trenutku kad je tužiteljev osiguranik Antun Barić, a koji je rođen 6. lipnja 1945., prema redovitom tijeku stvari ostvario pravo na starosnu mirovinu. Imajući u vidu da je osiguranik tužitelja Antun Barić rođen 6. lipnja 1945., a da je i prema ranijem Zakonu o mirovinskom osiguranju ("Narodne novine" broj: 102/98 ..., 130/10 – Pročišćeni tekst), kao i sadašnjem Zakonu o mirovinskom osiguranju, člankom 30. stavak 1. propisano da pravo na starosnu mirovinu ostvaruje muškarac kada navrši 65 godina i 15 godina mirovinskog staža, nedvojbeno proizlazi da je Antun Barić stekao pravo na starosnu mirovinu istekom 6. lipnja 2010. i onda je u postupku trebalo utvrditi financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem visinu pretpostavljene starosne mirovine za osiguranika tužitelja Antuna Barića u razdoblju od 1. prosinca 2021. pa do 31. listopada 2024., a i utvrditi visinu invalidske mirovine koju je tužitelj isplatio svom osiguraniku u navedenom razdoblju.

10. Naime, prema stavu ovog suda, tužitelj je trebao dokazati u ovom postupku da li doista trpi isplatom invalidske mirovine bilo kakovu štetu, a imajući u vidu da nije postupio tako kako je trebao postupiti sukladno odredbi članka 58. Zakona o mirovinskom osiguranju (NN 157/13) koji je stupio na snagu 1. siječnja 2014. i kojom odredbom je propisano da se korisnicima prava na invalidsku mirovinu zbog potpunog gubitka radne sposobnosti prevodi to pravo u istoj svoti s danom navršene starosne dobi iz članka 33. odnosno iz članka 180. ovog Zakona, po službenoj dužnosti, na starosnu mirovinu.

11. Tužitelj nije postupio prema rješenju ovog suda poslovni broj Pn-77/2024-23 od 30. ožujka 2026., a jer nije po pozivu suda unaprijed položio iznos od 400,00 EUR za vještaka financijsko-knjigovodstvene struke Dajanu Hart, koja je na temelju službenih podataka trebala utvrditi visinu pretpostavljene starosne mirovine za osiguranika tužitelja Antuna Barića i visinu invalidske mirovine u razdoblju od 1. prosinca 2021. pa do 31. listopada 2024. Dakle, tužitelj je propustio dokazati u ovom parničnom postupku da li bi starosna mirovina tužitelja Antuna Barića u razdoblju od 1. prosinca 2021. pa do 31. listopada 2024. bila manja ili veća od invalidske mirovine isplaćene osiguraniku tužitelja u navedenom razdoblju. U datim okolnostima, ovaj sud zaključuje da treba prihvatiti tvrdnju tuženika, da je po službenoj dužnosti tužitelj trebao postupiti tako da invalidsku mirovinu svog osiguranika Antuna Barića prevede na starosnu mirovinu i to s danom ispunjenja uvjeta za starosnu mirovinu (6. lipnja 2010.), a kako to nije učinio onda treba zaključiti da nije postupio po odredbi članka 58. ZOMO/13, već je svojim propustom nastavio svom osiguraniku isplaćivati invalidsku mirovinu, umjesto starosne. Kako je tužitelj odustao od utvrđenja ovih bitnih činjenica u postupku vještačenja tj. radi utvrđenja visine starosne i invalidske mirovine u navedenom razdoblju, tada ovaj sud zaključuje da bi s danom ispunjenja uvjeta za starosnu mirovinu osiguranika tužitelja, njegova starosna mirovina bila veća negoli je to njemu isplaćena invalidska mirovina i onda tužitelj nije pretrpio bilo kakvu štetu isplatom invalidske mirovine u navedenom razdoblju. Šteta bi mogla nastati

samo ako bi postojala razlika između invalidske i starosne mirovine i kako takve razlike nema, tada tuženik nije odgovoran tužitelju za naknadu štete.

12. Zaključno treba istaći da bi osiguranik tužitelja Antun Barić, u slučaju da je tužitelj postupio po službenoj dužnosti, još od 2010. bio u starosnoj mirovini i onda bi otpao osnov regresa invalidske mirovine koju tužitelj od tuženika potražuje u ovom postupku. U tom pravcu treba zaključiti da bi starosna mirovina osiguranika tužitelja sigurno bila veća od invalidske mirovine, a što znači da bi u tom slučaju, kao i u slučaju da je starosna mirovina jednaka invalidskoj, otpao u cijelosti pravni osnov tužitelja za isplatom naknade štete. U tom pravcu treba istaći i da se tužitelj neosnovano pozivao na primjenu izmijenjene odredbe članka 161. ZOMO, a koja se primjenjuje od 1. siječnja 2019., obzirom na činjenicu da ta odredba nije bila na snazi u trenutku kada je osiguranik tužitelja imao pravo na starosnu mirovinu (6. lipnja 2010.).

13. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. ZPP-a jer je tužitelj u cijelosti izgubio parnicu pa je tuženiku valjalo priznati one izdatke koje je imao radi zastupanja putem opunomoćenika – odvjetnika. Ove izdatke tuženika sud je cijenio kroz pravilnu primjenu Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23, u daljnjem tekstu: Tarifa), a što znači da je sud priznao nagradu odvjetniku koji je za tuženika sastavio pisani odgovor na tužbu (Tbr. 8. točka 1. OT), pristupio ročištu od 5. svibnja 2025. koje je odgođeno (Tbr. 9. točka 2. OT) te i zastupao tužitelja na ročištima od 9. siječnja 2026., 26. siječnja 2026., 17. ožujka 2026. i 20. svibnja 2026. Naime, prema utvrđenoj vrijednosti predmeta spora odvjetnik ima pravo zahtijevati nagradu od 100 bodova, a kako je vrijednost boda (Tbr. 54. OT) 2,00 EUR, tada nagrada iznosi za sve procesne radnje po 200,00 EUR, osim za pristup ročištu koje je odgođeno 5. svibnja 2025. Dakle, osnovica za obračun nagrade opunomoćeniku iznosi 1.100,00 EUR, a kako je odvjetnik obveznik plaćanja PDV-a po stopi od 25 % (Tbr. 46. OT) i PDV iznosi 275,00 EUR, tada je ukupno utvrđeni iznos troška onaj izdatak koji je tuženik imao radi zastupanja po opunomoćeniku – odvjetniku u iznosu od 1.375,00 EUR. Ovaj novčani iznos je tuženiku dosuđen sa zateznom kamatom u smislu odredbe članka 151. stavak 3. ZPP-a, jer je tuženik zahtijevao zateznu kamatu od presuđenja pa do isplate.

14. Zbog svega navedenog odlučeno je kao u izreci.

U Požegi, 11. lipnja 2026.

Sudac:
Ljubomir Mirković

Uputa o pravu na žalbu

Protiv ove presude dozvoljena je žalba. Podnosi se ovome sudu pismeno u roku od 15 dana od dana primitka presude. O žalbi odlučuje županijski sud.

Dna:

1. HZMO, Područni ured Požega, Republike Hrvatske 1c, 34000 Požega
2. Odvjetnik Josip Jelić, A. Cesarca 28, 35000 Slavonski Brod

Broj zapisa: **9-30889-49a28**

Kontrolni broj: **0c4e8-ab5e2-9377c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Požegi** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.